

De Ster

APRIL-CONFERENTIE IN DE TABERNAKEL TE
SALT LAKE CITY.

15 April 1948

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

48e JAARGANG • No. 4

INHOUD:

	Blz.
Wetenschap en godsdienst, door Dr. Henry Eyring	99
Zendingsconferentie	102
Cumorah	104
Wat ik mijn moeder te danken heb	107
Als ik een jonge bruidegom was, door John en Mary Brentnall	108
Dennis en het Mormoonse Bataljon (2)	112
De Kerk in Europa	117
Een nieuwe getuige voor de Bijbel, door president Alma Sonne	118
De Zusters-Hulpvereniging	120
De Zondagsschool	120
De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging	121
Jeugdwerk	122
Gebeurtenissen in de Zending	125

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY, Assistenten: JOHANNA A. SEHLMIEIER
TINE PLAIZIER

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Wetenschap en Godsdienst

door
HENRY
EYRING.

(Een radio toespraak
gehouden op
4 Januari 1948)

Voorwaarts te gaan in het veld der wetenschap, en tevens het geloof te behouden, is voor velen moeilijk gebleken. Toch is het mogelijk — en Dr. Henry Eyring is hiervan een sprekend voorbeeld. Hij is een groot geleerde (hij wordt beschouwd als een der tien leidende autoriteiten op het gebied van natuur- en scheikunde) en daarbij een actief lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Dr. Eyring heeft een staat van dienst, die te uitgebreid is om hier te beschrijven. Hij heeft tot de staf van verscheidene universiteiten behoord, en is thans een der leiders van de universiteit van Utah.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog heeft hij onderzoekingen verricht voor de Amerikaanse strijdkrachten.

Erkenning voor zijn verdiensten blijkt uit diverse benoemingen en onderscheidingen — hij is o.a. vice-president geweest van „The American Association for the Advancement of Science”.

Ook in de Kerk heeft dr. Eyring op velerlei gebied zijn talenten gegeven; op het ogenblik is hij lid van het Algemeen Zondagschoolhoofdbestuur.

Men heeft mij aangekondigd als wetenschappelijk onderzoeker. Doch ik denk eveneens gaarne aan mezelf als iemand, die het evangelie van Jezus Christus liefheeft. Voor mij is het niet zo moeilijk de beginselen der ware wetenschap overeen te brengen met de beginselen van ware godsdienst, want beide hebben betrekking op de eeuwige waarheden van het heeal.

En toch beschouwen vele mensen, en vooral de jeugd, het veld der wetenschap en dat der godsdienst als twee geheel verschillende gebieden, die van elkaar gescheiden zijn en in generlei

verband tot elkander staan. In werkelijkheid is het echter zo, dat de werkers in beide velden, die leren dat deze absoluut aan elkaar tegengesteld zijn, en niet met elkaar in overeenstemming gebracht kunnen worden, zichzelf en de zaak, waaraan zij zich gewijd hebben, een groot nadeel hebben berokkend.

En daarom zou ik mij in dit uur willen richten tot allen, die verontrust worden door een innerlijke strijd tussen de traditionele leringen van het christelijke geloof en de drang der moderne beschaving om te onderzoeken, te ontleden en te testen in het koude licht van feiten en bewezen proeven. Ik geloof, dat vele van onze jonge mensen hun leven armer gemaakt hebben door gedachteloos het geloof hunner vaders geheel en al te verwerpen in hun verlangen om wat zij noemen wetenschappelijk en objectief te zijn.

Nu, ik ben de mening toegedaan, dat sommige theologen onbewust deze opstand in de hand gewerkt hebben door zich op zulk een dogmatisch standpunt te plaatsen, dat daardoor de eerlijke en wel-doordachte vragen van de jeugd in de kiem gesmoord werden op een ogenblik, waarop zij hulp en aanmoediging behoefde.

Ik zou hier willen verklaren, dat godsdienst nimmer kleingeestig was. De ware godsdienst omvat de mens en het heelal, waarin hij leeft. Hij heeft betrekking op zijn houding ten opzichte van zichzelf, zijn medemensen, zijn omgeving en God, zijn Schepper. Daarom is godsdienst grenzeloos en even onbegrensd als die eeuwigheid, welke volgens zijn leer voor ieder van God's zonen

is weggelegd.

„Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is.”

Matt. 5 : 48.

Welke een aansporing voor alle mensen ligt er in deze woorden van de Meester: zich te ontwikkelen, te leren, te zoeken en voorwaarts te gaan, opdat men eens als God zal kunnen worden. De mens heeft in zijn rusteloos zoeken naar waarheid vijf werelden ontdekt en gedeeltelijk doorvorst. Aangezien deze werelden wat vorm, eenheid en tijd betreft van elkaar verschillen, is 't nodig ze te beschrijven. In onze alledaagse, praktische wereld kunnen wij gemakkelijk volstaan met eenheden als centimeters en seconden. In de chemische wereld van moleculen en atomen volbrengen de electronen hun cirkelgang in een honderd millioenste seconde, terwijl honderd millioen atomen naast elkaar slechts een ruimte van $2\frac{1}{2}$ cM. innemen. In de kern van het atoom betreden wij een derde wereld, waar alles zich nog een millioen maal sneller voltrekt en de plaatsruimte nog duizend maal kleiner is dan in het atoom. In de vierde wereld berekenen de astronomen de omwenteling der planeten in jaren, en de eenheid van afstand, het lichtjaar, is ongeveer tienduizend millioen mijl. Ten slotte komen we aan de geestelijke wereld, waar de tijd gemeten wordt in eeuwigheden en waar de ruimte onbegrensd is. Zo kunnen wij dus in gedachten van het oneindig kleine trekken naar het onmetelijk grote. Nu zijn er vreemd genoeg goede mensen, die u willen doen geloven, dat de mens, die al deze wondervolle dingen begrijpt en

ten dele beheerst, niet meer is dan het stof der aarde, tot hetwelk zijn lichaam wederkeert. Dit kan ik niet geloven.

Ik gevoel mij gelukkig een volk te mogen vertegenwoordigen, dat gedurende zijn gehele geschiedenis het bestuderen van alle takken van wetenschap heeft aangemoedigd, een volk, dat in zijn schriftuurlijke leringen deze verheven opvattingen verkondigt:

„De heerlijkheid Gods is intelligentie, of met andere woorden licht en waarheid.”
L. & V., afd. 93:36.

„Welke beginselen van intelligentie wij ook in dit leven verwerven, deze zullen met ons in de opstanding voortkomen.”
L. & V., afd. 130:18.

De volgende woorden, welke wij ontvangen hebben, worden door ons beschouwd als een goddelijk gebod:

„Onderwijst elkander ijverig en Mijne genade zal met U zijn, opdat gij meer volmaakt onderwezen moogt worden in theorie, in grondbeginsel, in leer, in de wet van het evangelie, in alle dingen welke tot het koninkrijk van God behoren, die nuttig voor U zijn om te verstaan; Van dingen beide in den hemel en op de aarde en onder de aarde; dingen welke geweest zijn, dingen die nu zijn, dingen die spoedig plaats zullen hebben; dingen die binnenslands zijn, dingen die in het buitenland zijn; de oorlogen en verwickelingen der naties, en de oordeelen die op het land zijn, en eveneens eene kennis van landen en koninkrijken.”
L. & V., afd. 88:78-79.

Dit is de geest van de ware godsdienst: een eerlijk zoeken naar kennis omtrent alle dingen betreffende hemel en aarde.

—o—

In tijden van onzekerheid, zoals wij nu beleven, worden de vermeerderde pogingen om tot een begrip te komen van de plaats, die de mens in het grote schema inneemt, in versneld tempo voort-

gezet. Dit begrip is geen probleem, dat alleen in het laboratorium kan worden uitgewerkt; vele antwoorden zullen gevonden moeten worden in het rijk van de geest. Het is van groot belang, dat alle mensen van goede wil hun energie, talenten en wetenschap aanwenden in het door hen gekozen veld, dat zij elkander bijstaan in het streven naar een betere wereld — die wereld, welke de gelovigen door alle eeuwen heen in hun visioenen zagen en waarvoor zij hun gehele leven gearbeid hebben.

Nu is de man van de wetenschap over 't algemeen geen specialist in het beantwoorden van godsdienstige vragen. Doch dat behoeft niet te betekenen, dat hij niet kan geloven in de grote beginselen van het christendom. Vele bekende pioniers op het gebied der wetenschap waren gelovige mannen, wier kennis van het door hen gekozen veld hun overtuiging, dat er een machtig rijk van de geest bestond, hetwelk hun verstand te boven ging, slechts versterkte.

Uit hun woorden mag worden vastgesteld, dat het niet met elkaar in tegenstrijd is zowel man van de wetenschap als gelovige te zijn. Het zou natuurlijk dwaas zijn vol te houden, dat alle uitblinkers in de wetenschappelijke wereld godsdienstige mannen zijn geweest. Maar ik geloof, dat de meesten hunner nederig en eerlijk genoeg waren te erkennen, dat er in het leven van de mens krachten en invloeden werken, die werkelijk en machtig zijn, hoewel deze mannen van de wetenschap niet uit persoonlijke ervaring van deze machten kunnen spreken. (Vervolg op blz. 122).

ALLE WEGEN
LEIDEN NAAR:

Rotterdam!

15, 16 en 17 MEI 1948

Mei 1948 :

Laatste Zendingsconferentie in Nederland.

*

Het eerste Presidentschap der Kerk heeft het om bijzondere redenen wenselijk geacht, dat er in het vervolg in de Zendingen der Kerk geen Zendingsconferenties meer worden gehouden. Aan de Nederlandse Zending is met het oog op de reeds ver gevorderde voorbereidingen bij uitzondering toestemming verleend, dit jaar de Zendingsconferentie nog te houden.

MEI 1948 te ROTTERDAM:

DE GEHELE NEDERLANDSE ZENDING VOOR DE
LAATSTE MAAL VERGADERD!

PRESIDENT ALMA SONNE
EN

ZUSTER LEONA B. SONNE
van de Europese Zending zullen aanwezig zijn.

PROGRAMMA :

Zaterdag 15 Mei:

Finale van het O.O.V. wedstrijdwerk in gebouw Odeon,
Gouvernestraat 50-72. (Zie ook blz. 121.)

Zondag 16 Mei:

9.30 uur v.m.: Generale repetitie muzikfestival.

10 uur v.m.: Muzikfestival met medewerking van alle
organisaties.

12 uur v.m.: Generale repetitie Verenigde Koren.

5 uur n.m.: Openbare bijeenkomst.

Deze bijeenkomsten worden eveneens gehouden in ge-
bouw Odeon.

Maandag 17 Mei: Sportfeest, terrein Brienoord.

Cumorah.

De heuvel Cumorah ligt in het westen van de staat New York, tussen de dorpen Palmyra en Canandaigua, ongeveer vier mijl van het eerste verwijderd. Hij is bekend als de voormalige verblijfplaats van de heilige gouden platen, waarvan het Boek van Mormon de vertaling is. Cumorah was de naam, waarmee de heuvel werd aangeduid in de dagen van de profeet Moroni, die de platen ongeveer 420 jaren na de geboorte van Christus aan de aarde toevertrouwde. De profeet Mormon, de vader van Moroni, had alle heilige verslagen van zijn voorouders, gegraveerd op metalen platen, onder zijn hoede gehad. Mormon maakte nieuwe platen, waarop hij een uittreksel graveerde van de geschiedenis van zijn volk, de openbaringen, profetieën en leerstellingen, die hij op de oude verslagen aantrof. Hij droeg deze nieuwe platen over aan Moroni, die de geschiedenis voltooide. De oude platen verborg Mormon ongeveer 384 jaar na Christus in Cumorah. Toen Moroni 36 jaar later het aan hem toevertrouwde boek eveneens in de heuvel begroef, werd hij ongetwijfeld geïnspireerd tot het kiezen van een plaats, die afgezonderd was van de grote heilige bewaarplaats van de talloze verslagen, die zijn vader naar de heuvel had gebracht. In September 1827 open-

baarde een engel aan de profeet Joseph Smith de juiste plaats in de heuvel, waar Moroni de platen gelegd had. Maar de grote bewaarplaats van de vele verslagen der oude bewoners van het westelijk vasteland lag in een ander gedeelte van de heuvel, en de inhoud er van wordt door heilige engelen behoed, totdat de dag aanbreekt, waarop zij naar de heilige tempel van Zion zullen worden overgebracht.

De heuvel van Cumorah en de omstreken er van vormen het grote slagveld, waarop twee machtige natiën al hun strijdkrachten, mannen, vrouwen en kinderen, te zamen hadden gebracht, en vochten tot honderduizenden aan beide zijden neergeveld waren, en onbegraven bleven liggen. Beide legers bestonden uit Israëlieten; beiden waren zij verdorven en afvallig. De Nephitische natie werd in die strijd vernietigd; er bleven slechts Lamanieten over. Volgens hun getrouwelijk bijgehouden versla-

gen geschiedde dit omstreeks het einde van de vierde eeuw der christelijke jaartelling. De Amerikaanse Indianen zijn het overschot van de eens zo machtige Lamanitische natie.

De heuvel Cumorah is ook vermeldenswaardig als de plaats, waar een nog oudere natie te niet ging: het volk der Jaredieten. Deze ongeëvenaarde verwoesting, die ongeveer zes eeuwen voor Christus plaats vond, is in het Boek van Ether beschreven. De Jaredieten trokken na de bouw van de toren van Babel naar Amerika, ontwikkelden zich gedurende zestien eeuwen tot een machtig volk, en roeiden zichzelf daarna uit door hun verschrikkelijke oorlogen. Zij noemden de heuvel Cumorah Ramah. Millioenen vochten tegen millioenen, totdat de heuvel Ramah en het land er om heen met bloed door-drenkt waren, en ontelbare lichamen de grond bedekten, om daar te vergaan.

Waarschijnlijk is er geen enkele plek op deze wijde wereld, die meer stof tot overpeinzen levert dan deze wonderlijke heuvel Cumorah. Daar lag de geschiedenis van de helft van deze aardbol gedurende veertien eeuwen verborgen in diepe, onverstoorde stilte; daar wachtte het „eeuwige evangelie“, niet gegraveerd op stenen tafelen, maar op gouden platen, op de stem van de hemelse engel, die het bestaan van de kostbare schat zou onthullen; daar liggen in de heilige archieven van Cumorah's heuvel platen van koper en goud, onaangetast door de tand des tijds, bewaakt als een tempel des hemels; daar schitteren de Urim en Thummim, de stenen des lichts, de schatten

der onsterfelijkheid, daar rust in woorden des lichts de verborgen kennis van vervlogen eeuwen, de profetische geschiedenis van komende eeuwen; daar heeft de wijsheid haar paleis gekozen, en het verstand haar woonplaats, totdat „de geest van omhoog wordt uitgestort“ en „de hemelen gerechtigheid doen neerdalen“; dan „zal de aarde zich openen en zaligheid voortbrengen.“

Met recht vroeg de geïnspireerde patriarch Job: „Maar de wijsheid, van waar zal zij gevonden worden? En waar is de plaats des verstands?“ (Job 28 : 12). „De plaats“ kan niet door mensen gevonden worden; „en zij wordt niet gevonden in het land der levenden. De afgrond zegt: zij is in mij niet.“ Als noch de diepten der zee, noch de geslachten der levenden de heilige bergplaats weten, waar zal men dan moeten zoeken? Is het in een afgelegen, wilde plaats; in een onbewoonde woestijn, waar de dieren op prooi azen? Is het op de oppervlakte der aarde, blootgesteld aan de blik der gieren, of aan de scherpe ogen van de trotse adelaar? „De roofvogel heeft het pad niet gekend, en het oog der kraai heeft het niet gezien. De jonge hoogmoedige dieren hebben het niet betreden; de felle leeuw is daarover niet henengegaan.“ „Want zij is verholen voor de oogen aller levenden, en voor het gevogelte des hemels is zij verborgen.“ Als noch mens, noch dier, noch het gevogelte het gezien hebben; als het aan het sterfelijk oog onttrokken is, waarheen moeten we ons dan wenden voor een verder onderzoek? De patriarch roept uit: „Het verderf

en de dood zeggen: Haar gerucht hebben wij met onze ooren gehoord.” Hoe waar is dit gezegd! De ontelbare millioenen, wier stof en as de bodem van Cumorah's heuvel verrijken „hebben haar gerucht gehoord”. Laat de getrouwe verslagen van de doden uit die oude tijden de heilige woonplaats der wijsheid, de verblijfplaats van het verstand aanwijzen! Hoewel verborgen voor de blikken van begerige mensen, en beschermd tegen de ontwijdende aanraking van onheilige zevens, „God verstaat haren weg, en Hij weet hare plaats.” Sinds de dagen van ouds bestuurde Hij het; in een ver verwijderd land koos Hij er een plaats voor „aan de zijden van 't noorden” in een land van fonteinen, rivieren en meren, Hij verschaft de wijsheid een huis, en zeide tot het verstand, hier zult gij vertoeven, totdat de hemelen uw bergplaats zullen openbaren, en de zonen der mensen opnieuw uw aanwezigheid zullen zoeken; dan zult gij stervelingen „de vreze des Heren” onderwijzen, en het licht der kennis in hun hart doen schijnen; dan zult gij in Zion wonen, en de inwoners daarvan met uw heerlijkheid omstralen.

Deze heilige schatten, deze gewijde archieven zijn te kostbaar om met de rijkdommen der wereld gekocht te worden. „Het gesloten goud kan voor haar niet gegeven worden en met zilver kan haar prijs niet worden opgewogen. Zij kan niet geschat worden tegen fijn goud van Ofir, tegen den kostelijken Schoham, of den Saffier.”

Al de rijkdommen der eeuwen zijn waardeloos, vergeleken bij de verslagen van eeuwige wijs-

heid, de onuitputtelijke bron van wetenschap in de verborgen schatkamers van de wonderbaarlijke — de schone — de liefelijke heuvel Cumorah! O Cumorah! heuvel van onze Zieners en Profeten, heuvel van God, geheiligd door engelenvoeten! Uit uw binnenste wordt een stem gehoord, zacht, liefelijk, zoet, als hemelse tonen; die iedere vezel van het hart doen trillen. De stem spreekt van mensen — van God — van aarde — hemel — hel! Zij spreekt over het verleden, de toekomst, de bestemming van natieën, de regering van de Messias, de opstanding en het laatste oordeel. O heilige, liefelijke berg! gewijde rustplaats van Zion's wet — in uw ruimten bevinden zich eeuwige schatten! De fonteinen in uw boezem zullen nimmer verdrogen. Spreek, o spreek nogmaals — laat Zion uw stem horen — want uw stem is niet de stem van zwakke hulpeloze mensen, maar de stem van de Eeuwige, sprekend uit de aarde. Laat Zion zingen van vreugde! Laat de hemelen lofgezangen aanheffen, want gij, o God, maakt de aarde om haar wonderen te onthullen; gij brengt de waarheid voort uit haar binnenste; gij opent de poorten der wijsheid, en brengt Uw woorden onder de zonen der mensen! Verborgene dingen worden aan het licht gebracht — dingen, die voor de ziel van de hoogste waarde zijn. Laat de heuvelen en bergen hun vreugdelied aanheffen! Laat de aarde zingen van eeuwigdurende vreugde zingen! Laat glorie, eer en macht verblijven met Hem, die de sleutelen van schepping en verlossing voor immer bezit!

(Naar gegevens van Abr. Sieverts Sr.).

WAT IK MIJN

Moeder

TE DANKEN HEB

door WILLIAM O'DONNELL.

(Uit een brief, geschreven aan boord van een vliegtuigmoederschap op 20 April 1945.)

Eer ik in dienst ging, hield ik heel veel van mijn moeder. Nu houd ik zelfs nog meer van haar. Maar die liefde moet onbewust zijn geweest, want ik heb mij nooit afgevraagd, waarom ik zoveel van haar hield.

Maar ik geloof dat ik het nu kan verklaren.

Ik houd zoveel van haar, omdat zij zo onbegrijpelijk veel geloof en moed heeft getoond. Het is, omdat zij zedelijk zulk een schoon leven heeft geleid, en mij geleerd heeft, op die wijze te leven.

Misschien is het woord „geleerd“ hier niet op zijn plaats, omdat zij betrekkelijk weinig tot mij heeft gezegd over het onderscheid tussen goed en kwaad. Het moet haar levendige geest zijn geweest, die zo sterk op al haar kinderen inwerkte, die me op mijn plaats heeft gehouden. Een geest zoals de hare kan slechts wonen in een lichaam vol liefde voor alle goede dingen en vergevensgezindheid jegens iedereen.

Ja, de Heer moet wel behagen in haar hebben geschepst, en ook in mij, omdat hij mij zulk een edele vrouw tot moeder heeft gegeven.

Als zij mij niet op deze wijze geleid had, zou ik niet die kostbare gaven bezitten, die ik nu de mijne mag noemen.

Om harentwille moet ik een goed leven leiden; ik moet tonen, dat haar streven niet tevergeefs was, en dat ik de dingen, die ze voor me gedaan heeft, waard ben. En ik bid God dat ik een levensgezellin mag kiezen, over wie mijn kinderen zullen spreken, zoals ik over mijn moeder spreek.

Als ik een jonge bruidegom was

door JOHN en MARY BRETNALL.

Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik het „nieuwe gezicht” hebben. Misschien zouden alleen mijn goede bekenden het zien, doch ik zou het zelf weten omdat het de trots zou weerspiegelen, dat een zo liefelijk wezen als mijn vrouw mij de knapste man van de wereld vond. Het zou de vastberadenheid weerspiegelen om haar geloof in mij te rechtvaardigen en te doen voortleven, en tevens dankbaarheid tot de Gever van alle dingen, omdat datgene, wat misschien de grootste kans van het leven is — namelijk de kans om een gelukkig huwelijk te scheppen — in mijn handen was gelegd.

Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik trachten mij zelf te kennen. Ik zou mijn zwakheden kennen en proberen mij daarvan te bekeren. Ik zou mijn goede zijden zoeken en daarop zelfrespect en vertrouwen bouwen.

Ik zou mijn godsdienst kennen en daadwerkelijk leven. Ik zou mijn priesterschap begrijpen en weten wat het betekent „het in rechtvaardigheid uit te oefenen”. Ik zou de verordeningen van mijn priesterschap kennen en ik zou weten hoe ze te bedienen. Ik zou die, welke betrekking hebben op de rechten in het tehuis, van het begin af toepassen en ze een natuurlijk en normaal onderdeel van mijn huwelijk maken, zoals met andere plichten het geval is. Ik zou mijn geestelijk leven mijn verstandelijk en stoffelijk leven laten overheersen.

Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik mijn gehele leven delen met mijn vrouw. Ik zou geen geheimen voor haar hebben — ook niet in financiëel opzicht. Ik zou weten dat het samen delen een wederzijds begrip van onze financiën zou meebrengen. Ik zou haar geen bepaalde som geven als huishoudgeld en haar betreffende andere uitgaven en plannen volkomen in het duister laten, omdat financiële kwesties niet gescheiden kunnen worden in huishoudelijke- en „andere” uitgaven, doch een gezamenlijke zorgvuldige berekening eisen.

Ik zou met haar de problemen van belasting, rente en verzekering bespreken,

niet alleen omdat een gezamenlijke kennis van dergelijke zaken er toe bijdraagt betere plannen voor beider leven te maken, maar omdat het haar tot steun zou zijn wanneer zij eens voor het feit geplaatst zou worden deze zaken alleen te moeten behandelen.

Ik zou niet verwachten, dat mijn vrouw van het begin af een ervaren inkoopster zou zijn. Ik zou verrast en verheugd zijn als het wel zo was, doch veel meer zou ik verwachten dat zij was zoals ik: nu eens verstandig en voorzichtig, dan weer onzeker en overdreven edelmoedig. En zelfs wanneer kleine financiële fouten soms heel ernstig zouden blijken, dan zou ik toch trachten geduldig te zijn en samen onze inkopen vaststellen. Ik zou trachten het grote doel na te streven en ik zou niet gemakkelijk voor mezelf zijn, hoewel ik ook zou trachten niet te vergeten, dat wij beiden wel eens toegevend voor onszelf mogen zijn.

Ik zou trachten in de maatschappij werk te vinden, dat mij de gelegenheid zou geven mij zelf te ontwikkelen, niet alleen omdat het ons beiden gelukkiger zou maken om samen te groeien, maar ook omdat naar mate onze financiële be-

hoeften groter zouden worden, ons inkomen eveneens zou groeien. Ik zou eerder een betrekking aanvaarden, die niet zo'n groot salaris bood, maar wel de gelegenheid mij zelf te ontwikkelen, dan een goedbetaalde baan zonder enig uitzicht op verdere vooruitgang.

Indien het noodzakelijk was, dat mijn vrouw in mijn plaats of met mij zou werken, zou ik trachten haar taak te verlichten door haar huiselijke plichten met haar te delen. En ik zou er voor zorgen dat de extra inkomsten voor een bepaald doel, en ook daarvoor alleen, zouden worden gebruikt. Deze zouden kunnen dienen om een eigen tehuis te stichten of een schoolopleiding te bekostigen, doch ik zou niet uit het oog verliezen, dat hoe langer wij een dubbel salaris genoten, het des te moeilijker zou worden weer te gaan leven van een enkel, en dat dientengevolge de verzoeking om het ouderschap uit te stellen groter zou worden. Ik zou er tevens aan denken, dat maar heel weinig mensen van mening zijn, dat hun inkomsten „voldoende” zijn. Iemand heeft opgemerkt, dat bijna iedereen — onverschillig hoe hij er financieel voor staat — het gevoel heeft wel te kunnen rondkomen als zijn inkomsten nog 20% groter zouden zijn. Ik zou trachten van mijn inkomsten te leven, zelfs al scheen het niet voldoende te zijn, en bovendien zou ik trachten nog iets te sparen.

Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik een „manusje van alles” zijn en in één vak uitblinken. Ik zou trachten in dat vak nummer één te zijn — wat het ook is — doch ik zou veelzijdigheid zeer zeker op prijs stellen en er niet voor terugdeinzen andere talenten en eigenschappen, welke ik mocht bezitten, te ontwikkelen. Ik zou actief in de Kerk zijn — voor het heil mijner ziel. Ik zou ook handarbeid verrichten — terwille van mijn gezondheid en zenuwgestel. Ik zou de scheppende talenten in mij ontwikkelen om mij zelf voldoening te schenken, en ik zou de kunst verstaan in mijn huis eenvoudige reparaties te doen, om mijn inkomsten te sparen,

Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik, voorzover mijn tijd en bekwaamheden dit toelieten, er voor zorgen dat mijn huis een zo prettig mogelijk verblijf was, dat onze persoonlijke smaak, belangstelling en activiteiten zou weerspiegelen. Ik zou er mij meer voor interesseren in dit huis een warme gastvrijheid te ontwikkelen, dan mijn ontspanning buitenshuis te

zoeken.

Ik zou mijn best doen niet te veel moeilijkheden en kleine onaangenaamheden van de dag mede naar huis te brengen. Ik zou proberen de humoristische en belangrijke gebeurtenissen te onthouden om er mijn vrouw op te onthalen. Doch ik zou niet het gevoel koesteren dat ik aan banden gelegd werd. Ik zou gevoelen, dat mijn vrouw veel liever het ergste zou horen, dan zich telkens af te vragen waarom ik niet gelukkig was en liep te piekeren. Ik zou weten, dat mijn leven nu mijn vrouw toebehoorde en het hare mij; dat mijn plannen de hare waren en dat zij zeker in staat zou zijn te helpen bij de uitvoering er van; dat mijn teleurstellingen ook de hare waren en dat zij mij zou kunnen opbeuren en troosten. Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik mijn vrouw trouw zijn. Ik zou nimmer met wie dan ook dingen bespreken, die van ons beiden waren, en ik zou weten, dat zij mij dezelfde trouw zou tonen. Ik zou nimmer tegen anderen een kleinerende of spottende opmerking over mijn vrouw maken.

Ik zou niet alle sport en ontspanning opgeven, waaraan ik gewoon was en die een onderdeel vormen van een evenwichtig, gezond bestaan, maar ik zou trachten dingen te vinden, die wij beiden zouden kunnen doen en deze voor laten gaan. Evenmin zou ik aan kostbare gewoonten blijven vasthouden, die te veel van haar geestkracht, haar arbeid of haar geld zouden vergen.

Ik zou weten, dat ook mijn vrouw haar eigen kennis en activiteiten zou hebben, welke zij zou willen behouden, en ik zou dat in haar aanmoedigen. Maar ik zou er eveneens op rekenen naast haar te staan waar dat mogelijk was.

Ik zou belangstelling hebben voor de familieleden van mijn vrouw en van hen houden. Zij zouden in mijn huis altijd welkom zijn. Ik zou attent zijn voor de ouders van mijn vrouw en ze met eerbied behandelen, en grappen over de schoonmoeder zou ik uit mijn huis verbannen. Ik zou zeer gelukkig zijn als mijn vrouw dezelfde houding ten opzichte van mijn familie aannam.

Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik ernstig mijn best doen die geestelijke en gevoelselementen op te sporen, die het samenleven van ons beiden zo prettig kunnen maken. Ik zou proberen de harmonie zo lang mogelijk te bewaren en misverstanden en ergernis te vermijden. Indien er geschillen zouden rijzen,

zou ik ze snel tot een oplossing brengen en niet toestaan, dat ze steeds groter werden. Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik trachten mij te herinneren dat wat de een grappig toeschijnt, voor een ander niet altijd grappig is, en dat een jonge vrouw zich een twist veel meer aantrekt dan haar echtgenoot, omdat haar belangen voor het merendeel geconcentreerd zijn op haar huis en haar man, terwijl zijn belangen een veel groter gebied omvatten en hij dus niet zo onder de indruk komt van persoonlijke problemen.

Ik zou mijn aandeel in de huiselijke plichten willen hebben, mits ik daar tijd voor had — zelfs al werkte mijn vrouw niet buitenshuis. Ik zou zo veel van mijn vrouw houden, dat ik zowel bij werk als ontspanning in haar gezelschap zou willen zijn, en ik zou haar zo spoedig mogelijk vrij willen maken om datgene te doen, waar wij beiden plezier in hebben. Ik zou proberen haar over te halen ook mij te helpen, bijvoorbeeld met tuinieren, schilderen of timmeren of wat er ook gedaan moet worden in onze vrije tijd.

Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik niet karig zijn met mijn loftuigingen, en wanneer mijn vrouw iets goed gedaan had, of het nu prachtig vioolspel was of het bakken van een heerlijke cake, zou ik haar daarvoor prijzen.

Ik zou weten, dat ik volwassen werd, en ik zou mijn plichten als echtgenoot ernstig opvatten, doch tevens zou ik zeker langs de weg naar vooruitgang een ruime mate van genoegens verwachten. Ik zou een warm voelend menselijk wezen willen blijven. Ik zou al het jongensachtige afschudden wat mij zelfzuchtig, veel-eisend en onbetrouwbaar maakte, doch ik zou stevig vasthouden aan datgene, wat tot opgewektheid, vrolijkheid, onbevreesdheid en moed zou aanzetten.

Ik zou belang stellen in wat mijn vrouw droeg en hopen, dat zij mij zou willen laten helpen bij het kiezen van haar kleren. Tenminste, als ik daarvoor tijd had! Ik zou echter nooit onwillig zijn met haar mede te gaan om haar mijn gewaardeerd advies te geven. Ik zou weten, dat zij zich eigenlijk zou kleden om in de eerste plaats mij te behagen.

Als ik zou verwachten, dat mijn vrouw ordelijk en netjes was, dan zou ik bij mij zelf zeker de hand daaraan houden. Als een goed voorbeeld zou ik zelf mijn eigendommen wegbergen. Als ik geen waarde hechtte aan netheid, zou ik toch

trachten te handelen in overeenstemming met de gevoelens van mijn vrouw.

Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik de kleine hoffelijkheden, die het hart verwarmen, in ere houden. Als ik van huis was zou ik haar iedere dag schrijven, al was het maar een paar regels. Ik zou, wanneer ik naar huis terugkeerde, een presentje meebrengen, al was het nog zo eenvoudig en klein. Ik zou haar aan tafel geleiden en de deur voor haar openhouden. Ik zou hiermede willen aantonen, dat ik haar aanwezigheid niet opvatte als vanzelfsprekend.

Maar toch zou dit eigenlijk juist zijn wat ik **wel** zou doen. Ik zou haar aanwezigheid **wel** vanzelfsprekend vinden, want ik zou er nimmer ook maar één ogenblik aan denken, dat iets anders dan de dood ons zou kunnen scheiden, en dan nog slechts tijdelijk. Ik zou niet anders denken dan dat wij elkander voor eeuwig toebehoorden en dat wij bezig waren een leven op te bouwen, zoals wij dit voor eeuwig zouden willen voortzetten.

Ik zou eenvoudig maar schoon leven. Wanneer strengheid nodig mocht blijken te zijn, dan zou ik er toch voor zorgen zelfs in deze strengheid iets moois en liefelijks te leggen. Ik zou momenten

*'t Meifeest van het lopend jaar,
Of het goed wordt? „Reken maar!”*

*Ouden, jongen, kwiek en stram,
Allen gaan naar Rotterdam!*

*'t Wordt naar 't schijnt een groter feest
Dan er ooit nog is geweest!*

(zie blz. 102 en 121)

scheppen, waard om later te worden herinnerd. Ik zou tradities vormen, jaarlijkse tradities, familie-tradities, kerstradities.

Ik zou een kring van vrienden vormen, niet altijd van mijn eigen leeftijd en verkerend in dezelfde omstandigheden als ik, doch vrienden die altijd stimulerend, bemoedigend en getrouw aan de idealen van ons leven zouden zijn. En ik zou vele dingen weten te vinden, die wij met deze vrienden zouden kunnen doen.

Ik zou geen „mooi weer” echtgenoot zijn. Ik zou bidden dat ik ziekte, tegenspoed of moeilijkheden moedig onder het oog zou kunnen zien. Ik zou in gedachten houden, dat liefde groeit met de onder-vinding. Ik zou gevoelig blijven voor de schoonheid van mijn vrouw, of deze nu het karakter, de ziel, het hart of het uiterlijk betreft. En ik zou haar doen weten dat ik mij er bewust van was. Ik zou verder willen studeren en ik zou trachten belangstelling aan te kweken voor die dingen, welke wij te zamen zouden kunnen bestuderen. Ik zou trachten over de gangbare opvattingen betreffende politiek en economie na te denken en ze te testen aan de hand van de beginselen, die ik aanvaard had, en op deze manier zou ik hopen vrij te blijven van valse en ongezonde leringen. Ik zou mij daadwerkelijk interesseren voor regerings- en gemeentezaken, evenals alle zaken de school betreffende. Ik

zou van mening zijn, dat het uitbrengen van mijn stem een verantwoordelijkheid is, die nimmer licht geteld mag worden, en ik zou mijn vrouw er toe bewegen hetzelfde standpunt in te nemen. Ik zou er nimmer op aandringen, dat zij haar stem uitbracht op de door mij begunstigde kandidaten, alleen omdat ik voor hen stemde, doch ik zou over onze opvattingen spreken en met de mensen in contact treden, zodat wij ook op politiek gebied als een paar zouden stemmen. Ik zou de gedachte niet prettig vinden, dat wij elkanders stem teniet deden. Ik zou inderdaad in iedere situatie, welke zich mogelijk in het leven zou voordoen, het gevaar willen vermijden, dat verbonden is aan de uitoefening van de vrije wil, namelijk dat ik het streven van mijn geliefden teniet zou doen. Ik zou er van overtuigd zijn, dat wel het voor-naamste doel van ons huwelijk zou zijn onze plannen door eenheid te verwezenlijken.

En laat mij eindigen met wat het meest voor de hand liggende schijnt te zijn, doch wat zeker de belangrijkste raad is, die ik zou kunnen geven:

Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik mij zelf uitsluitend aan mijn bruid wijden. Ik zou zedelijk rein zijn en deugdzaam. En ik zou mijn Hemelse Vader danken voor deze onwankelbare rots, waarop ik mijn huwelijk mocht bouwen.

Dennis en het Mormoonse Bataljon

door MABEL HARMER.

HOOFDSTUK II.

DE OPROEP VAN HET LEGER.

Op een warme Juli-dag naderde de trein wagens het over een groot oppervlak verspreide, uit tenten en huifkarren bestaande kamp, dat aan de oevers van een brede rivier was aangelegd.

„Wel jongen,” zeide Martin Sr. „we zijn op de plaats onzer bestemming aangekomen. Dat is de Missouri-rivier, waar President Young en de overige Heiligen kamperen.”

„Oh! Er zijn hier zeker wel duizenden mensen!” riep Dennis uit, terwijl zijn ogen gretig over de steile oever van de andere zijde der rivier gleden. „Hier zullen wij al onze kennissen uit Nauvoo terug zien, niet vader?”

„Ik hoop het, jongen. Zo te zien zijn er genoeg wagens om alle inwoners van Illinois naar hier vervoerd te hebben. Waar zouden we het beste halt kunnen houden, denk je?”

„Laat ons de Framptons volgen,” antwoordde Dennis. „Ik wil graag zo dicht mogelijk bij Neil blijven.”

„Natuurlijk,” knikte zijn vader. „Kijk, ze verlaten juist de rij. Wij zullen ze onmiddellijk volgen. Je kunt er altijd zeker van zijn, dat Eli Frampton de beste plek uitzoekt om te bivakkeren.”

Zij maakten tenslotte halt aan

het benedeneinde van het tentendorp, en nauwelijks stonden de wagens stil of Dennis zwaaide zich over het wiel op de grond en snelde naar Neil toe om hem te begroeten.

„Hééé!” schreeuwde hij, zijn blauwe ogen schitterend van opwinding. „We zijn er werkelijk! Kan je het geloven? Wat zullen we eerst gaan doen? We zullen nu wel een hele dag kunnen gaan jagen, als we daar zin in hebben, denk je ook niet?”

„Ik denk, dat het eerste wat je te doen hebt, is, te zorgen voor hout om een vuur aan te leggen,” viel zijn moeder hem vanaf haar hoge zitplaats op de wagon in de rede. „Jullie jongens behoeft niet te denken, dat het nu met werken gedaan is, omdat we een rustplaats bereikt hebben.”

„Ja, ja, Moeder,” lachte Dennis. „We zullen wel iets voor het vuur kunnen vinden, evenals iets om er op te braden. Ga mee, Neil, ik geloof, dat we een heel eind zullen moeten gaan. Al het hout in de nabijheid is al omgehakt.”

Zij begaven zich op weg naar een ravijn, waar zij andere jongens met hun bijl aan het werk zagen. Onderweg voegde Ezra Brown zich bij hen. Ezra was al een oudgediende in het kamp, want hij was drie weken geleden reeds met een van de eerste groepen aangekomen.

„Hoe is het hier?” vroeg Dennis

verlangend. „Zijn er Indianen?“ „O ja, talloze. Pottawatamies,” antwoordde Ezra vlot. „Maar ze zijn ons vriendelijk gezind. Kort nadat wij hier aankwamen hadden we in hun dorp een grote vergadering in het houten huis, waar zij handel drijven. Ik ging met Pa mee en bleef buiten op het erf zitten. Je hebt in je hele leven niet zoveel pracht gezien als die Indianen ten toon spreidden. Wat een verf en veren en hoofd-
toeien! De Indianen boden ons een verblijf in hun land aan, waar wij zoveel hout mogen hakken als we willen, en in ruil daarvoor moeten wij hen bij de oogst helpen.”

„En hoe lang denkt Brigham Young ons hier te laten blijven vóór we verder trekken naar het gebergte?“

„Oh, sommigen gaan zodra de dieren voldoende op krachten zijn,” antwoordde Ezra. „Zij zullen een plaats gaan zoeken, waar de rest van ons heen zal kunnen trekken. Maar sommigen zullen deze winter hier moeten blijven omdat zij slecht uitgerust zijn.”

„Wij kunnen dan ook wel verder trekken,” meende Dennis. „Wij hebben een goede uitrusting.”

„Ik denk, dat je precies zult doen, wat President Young zegt,” lachte Ezra. Zij waren ondertussen bij een groepje bomen aangekomen. Daarom voegde hij er aan toe: „Hier is de houtstapel der Pottawatamies. Ga je gang.” Gedurende de volgende dagen hadden de beide jongens zoveel te doen, dat de jachtpartij op de achtergrond geraakte, evenals het bessen zoeken en de andere tijdpasseringen, waarop deze kinderen uit het grensgebied zich vol enthousiasme hadden geworpen.

De leiders hadden besloten het grootste gedeelte van hun tijdelijke verblijfplaats aan de andere zijde der rivier te vestigen. De gehele lange dag was men bezig met een groot veer de wagens en gezinnen van Council Bluffs over te zetten naar de andere oever. Neil en Dennis was de taak toegewezen de ossen er toe te brengen de rivier, welke een mijl breed was, over te zwemmen, een taak, die alleszins hun instemming had, want het was een der meest begeerde baantjes van het gehele kamp.

In het begin viel het de jongens erg moeilijk de ossen te bewegen zich in de kolkende stroom te be-

geven, doch al spoedig hadden zij de manier gevonden om zelfs het weerspanningste dier in het water te krijgen. Na enige ossen op de oever bijeen gedreven te hebben, drongen de jongens de voorste dieren zo ver naar voren, dat zij de grond onder hun voeten verloren en in de stroom gedreven werden. Wanneer zij trachten terug te keren, stichtten de volgende dieren, opgejaagd door geschreeuw en armgezwaai, zulk een verwarring, dat de leiders het verstandiger vonden maar recht door naar de andere oever te zwemmen. De jongens zaten op de rug van deze leiders, terwijl zij soms midden in de rivier van rij-dier verwisselden, teneinde er zeker van te zijn, dat zij aan het hoofd van de kudde op de andere oever zouden landen.

In nog geen week tijds bevonden de Martins zich aan de andere oever en begonnen zij aan het uitgraven van een woonhol. Oom Tim zeide:

„Zelfs al blijven wij hier niet zo lang, dat we er gebruik van kunnen maken, dan zal het iemand anders toch wel van pas komen. De weduwe Abbott bijvoorbeeld.”

Dennis liet een toestemmend geknor horen en ging voort met graven. Daar had je die weduwe Abbott weer! Waarom konden ze het woonhol niet geven aan de zusters Morrel, die geen man hadden om voor haar te zorgen, of aan een der andere weduwen van het kamp?

Enfin, oom Tim was wel oud genoeg om op zich zelf te passen. Misschien bleven ze wel hier, dan zouden ze zelf het hol kunnen gebruiken. Het zou werkelijk knus worden als ze er straks iets, wat

op een deur gelek, voor zouden maken. Natuurlijk kon je in een hol, dat in de grond uitgegraven was, geen vensters maken, en zij zouden buiten moeten koken, doch zij konden er de bank van de wagen bij wijze van stoel in brengen. En misschien konden zij van de Indianen wat buffelhuiden krijgen om als bed dienst te doen. Hij was in het hol, dat bijna op de juiste diepte was uitgegraven, toen een meisjesstem van boven riep: „Hé zeg, kom eens naar boven. Er is nieuws.”

Opziende zag hij in het ronde gezicht van Nancy Abbott, wier vlechtjes aan beide zijden vanonder haar zonnehoed uitstaken. „Ik ben bezig,” antwoordde hij kortaf. „Wij willen vanavond het hol klaar hebben, zodat we er in kunnen trekken.”

„Ik zou maar naar boven komen,” hield Nancy vol, met iets geheimzinnigs in haar stem. „Zoeven is er een officier van het leger het kamp binnen gereden en nu geadert hij met President Young en nog een paar mannen. Ik wed, dat je niet weet, wat dat te beduiden heeft.”

„Jij wel?” vroeg Dennis, nu zo snel mogelijk naar boven klimmend. Op een hoop aarde ging hij naast haar zitten.

„Nou — niet precies,” gaf zij toe. „Maar ik weet zeker, dat het iets ernstigs is. Misschien moeten we wel terug naar de Staten.”

„Onzin,” was Dennis' antwoord. „Hoe kan iemand ons dwingen naar de Staten terug te gaan? En wat zouden zij daar met ons moeten doen? Ze hebben ons er pas uitgejaagd.”

„Misschien heeft hij wel een heel leger bij zich. Hoe dan ook, ik ga proberen te ontdekken wat

er aan de hand is. Ga je mee?" vroeg zij, opspringend en wat losse aarde uit haar katoenen rokken slaand.

„Natuurlijk," antwoordde Dennis met voorgewende onverschilligheid, want in werkelijkheid popelde hij van verlangen te weten, met welke bedoeling deze gewapende boodschapper naar 't kamp der Mormonen gekomen was. Hij zou liever alleen zijn gegaan, doch Nancy vond het klaarblijkelijk vanzelfsprekend, dat zij samen gingen. Tussen de tenten en woonhollen liep hij naast haar voort, echter zo ver mogelijk aan de kant blijvend als het nauwe pad veroorloofde.

Toen zij aan de plaats kwamen, waar de hut van Brigham Young was opgetrokken, zagen zij, dat er reeds een menigte te zamen gestroomd was, die op eerbiedige afstand nieuwsgierig maar rustig wachtte. Veronderstellingen vlogen heen en weer, doch ieder moest toegeven, dat hij niet meer wist dan zijn buurman.

„Ik wil wedden dat het de Sioux zijn," merkte een jongen op. „Die geven er die armzalige Omahas weer danig van langs. We zullen het zelf echter moeilijk genoeg krijgen op onze tocht naar het Westen, zelfs al blijven wij hun vrienden."

Op dat oogenblik zag Dennis zijn vader staan, en, naar hem toesnellend, vroeg hij: „Wat is er gaande, Pa? Denkt u dat we moeilijkheden zullen krijgen?"

„Dat geloof ik niet, jongen," antwoordde zijn vader rustig, „maar we zullen het spoedig weten. Daar heb je Broeder Young."

Er viel een stilte over de menigte, toen de eerbiedwaardige leider van het gezelschap in de deur-

opening van de hut verscheen, en met heldere stem zeide: „Wij hebben iets zeer belangrijks met u te bespreken. Kom morgenochtend om tien uur in het priëel."

„Nu weten we nog niet veel, hè?" zei Dennis, toen de President weer naar binnen gegaan was en de deur gesloten had. „Hebt u er geen idee van waar het over gaat?"

„In 't geheel niet, jongen," antwoordde zijn vader. „Maar we zullen het spoedig weten. We kunnen ondertussen beter teruggaan en ons nieuwe huis voltooiën."

—o—

Lang voor de vastgestelde tijd was het grote, met takken overdekte priëel gevuld met de ongeruste Heiligen. Even voor tien uur geleidde Brigham Young Kapitein Allen naar voren, en nadat een lied gezongen en het gebed opgezonden was, werd deze aan de aanwezigen voorgesteld.

Er hing een gespannen stilte toen de officier begon te spreken.

„Beste mensen," begon hij, „ik ben tot u gekomen in een geest van kameraadschap en bereidwilligheid. Zoals sommigen uwer weten is ons land in oorlog met Mexico. Wij hebben uw hulp nodig. De President van de Verenigde Staten verzoekt, uit uw gelederen een bataljon van vijfhonderd man samen te stellen om ons in dit gevecht bij te staan. Mij is opgedragen u in dienst te nemen. Ik vertrouw er op dat in de volgende dagen het gewenste aantal zich zal melden."

Toen Dennis rond keek, zag hij op de gezichten der ouderen

vrees en ontsteltenis. Vijfhonderd mannen! Dat was geen kleinigheid, temeer nog waar iedere man uit het gezelschap kleine kinderen of zieken had.

Hij wendde het gezicht weer naar voren, waar Brigham Young nu stond. Bijna onbewust gevoelde hij hoe de vrees plaats maakte voor vertrouwen. President Young zou hen er wel doorheen helpen. Dat had hij altijd gedaan.

De President begon te spreken, rustig maar beslist: „Ik wil u zeggen, dat dit voor mij een verrassing is, maar ik geloof dat Kapitein Allen een heer en een man van eer is, en ik aanvaard zijn verzekering, dat hij een vriend van ons volk is. Ik zou gaarne zien, dat de broeders zich aanmelden, zodat er een bataljon gevormd kan worden, dat ons land zal dienen. En indien gij dit doet en uw godsdienst leeft, geef ik u in de naam van de God van Israël de verzekering, dat niemand uwer in de strijd zal vallen.”

Zich daarna tot Kapitein Allen wendend, zeide hij met een stem, vervuld van trots, en met grote beslistheid: „Gij zult uw bataljon hebben. Indien er niet genoeg jonge mannen zijn, zullen we oude nemen, en als er dan nog niet voldoende zijn, nemen we vrouwen.”

Er werd nogmaals gezongen en gebeden, waarna de mensen langzaam het priëel verlieten. Het stemmengemurmel werd luider naarmate de afstand van het priëel groter werd.

Dennis zocht onmiddellijk zijn ouders op en vroeg ademloos: „Hoe zit het met mij? Mag ik meegaan?”

„Ik ben bang van niet, jongen,” antwoordde zijn vader vriendelijk. „Je bent nog wat te jong om dienst te nemen en bovendien zal je moeder je hier nodig hebben. Je oom Tim en ik zullen wel moeten gaan. Ik wilde, dat er nog vijfhonderd waren, even goed in staat om te gaan als wij. Jij blijft hier en zorgt voor je moeder en je broertjes, niet jongen?”

„Ja, vader,” antwoordde Dennis wat onwillig.

Zijn moeder glimlachte en klopte hem op de schouder. Samen keken zij toe hoe zijn vader en oom Tim naar de tafel gingen en de documenten ondertekenden, waardoor zij soldaten van het leger der Verenigde Staten werden.

Toen zij zich van de menigte losmaakten, zagen zij vele andere families staan, diep bedroefd door de gedachte aan de op handen zijnde scheiding. Onder hen bevonden zich ook Tom en Martha Winn.

„Tom vindt dat hij gaan moet,” zeide Martha, terwijl de tranen haar in de ogen sprongen, „alleen omdat hij jong is. Wat moet ik hier alleen doen met twee kleintjes, vraag ik je? Laat het land zijn eigen oorlogen uitvechten. Wij hebben genoeg met ons zelf te stellen.”

„Maar het is nog steeds ons land, Martha,” herinnerde Tom haar. „En bovendien zal ik je mijn hele soldij kunnen sturen. Dat zal zeker van pas komen voor het nieuwe huis, dat je immers hebben wil.”

„Ik wil geen huis,” snikte zij. „Ik wil hier in een hol wonen als ze jou maar bij mij laten.”

(Wordt vervolgd).

Publiciteit voor de Kerk in Zwitserland en Duitsland.

Kortgeleden werd op een Zondagmiddag over de zender Bern een radio-programma uitgezonden, dat door President Scott Taggart beschreven wordt als „naar mijn mening de beste publiciteit, die de Kerk ooit in deze Zending ten deel is gevallen”. Dr. Paul Wyler, buitengewoon hoogleraar in de moderne talen aan de Universiteit van Utah, sprak over „Salt Lake City, de Mormoonse stad”. President Taggart schrijft: „Zijn toespraak, goed ingedeeld en op schone wijze gegeven, berustte van het begin tot het eind op feiten, en was in ieder opzicht gunstig voor de Kerk en haar leden.” Tijdens hetzelfde programma werden grammofoonplaten van het Tabernakelkoor ten gehore gebracht.

De uitzending „Voice of America”, die in de Duitse taal uit New York wordt uitgezonden, gaf kortgeleden op twee achtereenvolgende Zaterdagdagen een beschrijving van de geschiedenis der Kerk. President Jean Wunderlich noemt ze „zeer onpartijdig, en gunstig ontvangen”.

President Sonne bezoekt Holland en België.

In het begin van Maart vloog President Alma Sonne naar Holland om gebouwen in Zutphen te bezichtigen en de zendingen in Antwerpen te bezoeken. De zendingen, die onlangs in Antwerpen geplaatst zijn, achten de vooruitzichten van het zendingswerk in het Vlaamse gedeelte van België zeer gunstig. Presi-

dent Sonne bezocht President Cornelius Zappey van de Nederlandse Zending, en ontmoette ook President Jean Wunderlich van de Westduitse Zending, wiens echtgenote juist vergunning had ontvangen zich in Duitsland te vestigen.

Vergadergebouw ingewijd in Belfast, Ierland.

Een nieuw tijdperk brak voor de Kerk in Ierland aan, toen President Sonne op 8 Maart in Belfast het eerste gebouw inwijdde, dat de Kerk ooit op het „emeraldland eiland” in eigendom heeft gehad. De inwijdingsdienst was een der drie bijeenkomsten, die op die dag in het indrukwekkende gebouw op „de heuvel” in Belfast werden gehouden. President Selvoy J. Boyer van de Britse Zending was een der sprekers.

Verbrande Voorzorgsgoederen door de Kerk vervangen.

In het begin van dit jaar vernietigde een pakhuisbrand in Parijs een grote hoeveelheid goederen, waaronder een zending voorzorgsartikelen, bestemd voor de Franse leden der Kerk. Na zorgvuldige overweging werd besloten geen goederen te onttrekken aan de voor Duitsland bestemde voorraden te Genève. Nauwelijks drie dagen nadat het Eerste Presidencschap het Algemeen Voorzorgscomité verzocht had de te Parijs vernielde voorraad te vervangen, was een nieuwe zending onderweg van Salt Lake City — vervaardigd, verpakt en verzendklaar gemaakt door de vrijwillige arbeid van kerkleden in Zion.

Tsjechische zending neemt deel aan onthulling van monument.

Ouderling Clarence L. Madson van de Tsjechoslowaakse Zending heeft de grote eer, zijn land en kerk te vertegenwoordigen bij de onthulling van een monument, dat door de Slowaakse bewoners van het dorp Sobotists is opgericht ter herinnering aan de dood van een vliegenier en de redding van enige anderen, onder wie Ouderling Madson. Ambassadeur Lawrence A. Steinhardt vertegenwoordigt de regering der Verenigde Staten bij deze gelegenheid. Weinig vermoedde Ouderling Madson, dat hij eenmaal als een zending zou terugkeren tot het volk, dat hem redde toen zijn vliegtuig in 1944 werd neergeschoten.

Verheugend jaarverslag der Zondagscholen in de Duitse Zending.

Het Zondagsschoolverslag van de Duitse Zending over 1947 duidt op getrouwheid van de leden en toegenomen belangstelling van vrienden en onderzoekers. President Walter Stover van de Oostduitse Zending bericht, dat in zijn Zending van 6540 Heiligen der Laatste Dagen 4100 personen als leden der Zondagsschool staan ingeschreven. De totale gemiddelde opkomst in 1947 was 4055, waaronder meer dan 1000 bezoekers. Hij schrijft optimistisch: „We zullen in het komende jaar veel problemen moeten oplossen — in het bijzonder het gebrek aan papier voor lesmateriaal en het gebrek aan klasruimte in de gemeenten, maar toch verwachten we in 1948 nog grotere activiteit in onze Zondagsscholen.“

Een nieuwe getuige

voor de *Bijbel*

door President
ALMA SONNE.

De leden der Kerk moeten vaak de opmerking horen, dat het Boek van Mormon overbodig en onnodig is; dat het met het oog op de Bijbel, die door christelijke mensen algemeen aanvaard wordt, geen nut heeft. Deze bezwaren leiden tot de vraag: Is de Bijbel voldoende als leidraad in godsdienstige zaken? Zo ja, waarom zijn er dan zoveel tegenstrijdige richtingen, en waarom wordt de heilige schrift op zoveel verschillende manieren uitgelegd?

Het hoofddoel van het Boek van Mormon wordt vermeld door de Profeet Ezechiël, wanneer hij spreekt over „het hout van Ephraïm“, dat voort zal komen en verenigd zal worden met het „hout van Juda“, en „zij zullen één worden in Mijne hand.“
(Ezechiël 37 : 16-20).

De gevolgtrekking is duidelijk, dat het hout van Ephraïm, of Joseph (het Boek van Mormon) de goddelijke oorsprong en de

onderwijzingen van de Bijbel (het hout van Juda) moet ondersteunen. Het een zal een getuigenis zijn van de betrouwbaarheid en de geloofwaardigheid van het ander. Zij versterken en bevestigen elkander. De Bijbel heeft in deze dagen van eindeloze naspeuringen, onderzoeken en veronderstellingen zeker zulk een bevestiging nodig. Zijn boodschap, eenmaal als heilig en bindend voor de mensheid beschouwd, wordt veronachtzaamd, weggeredeneerd en verbrokkeld. Een deel van zijn boodschap wordt verworpen, als zijnde verouderd en ongeschikt voor moderne toepassing.

Godsdienstonderwijzers en geestelijken schipperen aanhoudend met de wereldse geleerdheid. Velen hunner zijn niet langer verdedigers van de Bijbel als het woord van God. Blijkbaar zijn zij de vermaning van de grote apostel vergeten: „Maar de natuurlijke mensch begrijpt niet de dingen, die des geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.” (1 Cor, 2 : 14). In andere woorden, de dingen van God worden uitsluitend verstaan onder de inspiratie van de Geest Gods.

Het Boek van Mormon verkondigt de goddelijkheid van Christus' zending. Het bevestigt Zijn goddelijkheid en verschaft nieuwe bewijzen voor de beweringen van de apostelen en schrijvers van het Nieuwe Testament betreffende de opstanding, de verzoening en de beïnvloeding en verordeningen

van het Evangelie. Het verheldert de leerstellingen van de Meester en Zijn vertegenwoordigers tijdens hun verblijf onder de mensen.

Het Boek van Mormon is inderdaad een nieuwe getuige voor Jezus Christus tegenover de wereld. Het is geopenbaarde kennis betreffende de onsterfelijkheid der ziel, het doel van het menselijk bestaan op de aarde, de betekenis en bedoeling van het leven en de stappen en handelingen waardoor de mens eeuwige heerlijkheid kan bereiken. Het is een oplossing voor de geschillen van vervlogen eeuwen, die de christelijke kerken hebben doen wankelen en scheuren. Het is een gezaghebbende uitlegging van schriftuurlijke leerstellingen, die voor de grootste geleerden onverklaarbaar waren.

Het Boek van Mormon ontvouwt Gods handelingen met oude rassen, die bloeiden en vergingen op het westelijk vasteland. Het verklaart de oorzaken van hun ondergang en brengt de eeuwige waarheden aan het licht, die van het hoogste belang zijn voor de groei en de ontwikkeling van de mens. Het onthult de gevolgen van afvalligheid en ongehoorzaamheid en geeft in begrijpelijke taal de leerstellingen en de organisatie van Christus' Kerk en de levenswijze, die in de oorspronkelijke Kerk in Azië en Amerika werd onderwezen en voorgestaan. Tenslotte is het een boek met profetieën, die het mensdom tijdens de levensreis kunnen leiden.

Jeugd zonder geloof is als een dag zonder zon.

De ZUSTERS-HULPVERENIGING

De kroon der schepping.

(Slot).

„Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven“. Die innerlijke rust, vrede en vreugde, kunnen wij pas gevoelen, wanneer wij ons steeds weer keren tot onze Vader in de Hemel, en wanneer wij in Zijn Koninkrijk werkzaam zijn. Weet u, dat wij vrouwen een groot en mooi werk kunnen verrichten, als wij in getrouwheid en eenvoud voorwaarts gaan? „Ik ben het licht der wereld“ zegt Christus. „Die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen.“ Als wij zaligheid willen verkrijgen, gaat dit gepaard met moeilijkheden en opofferingen, maar wij vrouwen van Christus' Kerk zijn blij met moeilijkheden, en getroosten ons graag opofferingen, omdat wij weten, dat dit ons groter en beter maakt. Niet de groten en voornamen zijn in de Kerk gekomen, maar de nederigen, en zij hebben zich ontwikkeld door het onderhouden van Gods geboden en het zich voor honderd procent geven aan de taak, waartoe zij geroepen zijn. Wij willen laten zien, dat er levenskracht in ons is.

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeborenen Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.“ Wij vrouwen van Christus' Kerk moeten nauw met elkander verbonden zijn, vertrouwen aankweken en betrouwbaarheid tonen. Laat uw ja, ja zijn, en de samenwerking zal toenemen. Dit alles, gepaard gaande met nederigheid, zal de Z.H.V. tot een vereniging maken, die aan de wereld getoond kan worden.

Op 17 Maart vierde de Zusters-Hulpvereniging haar 106-jarig bestaan. Deze dag werd in de gehele Nederlandse Zending door de vrouwen gevierd. Vele zusters zullen kunnen zeggen, dat zij in deze organisatie een getuigenis van het Evangelie hebben gekregen. Elke vrouw, die een getrouw lid van de Z.H.V. is of wil worden, kan gelukkig zijn in haar gezin en in de kerk, indien zij acht wil geven op de lessen.

Dat de zegen des Heren met U moge zijn en blijven is de bede van het

Z.H.V.-Hoofdbestuur.

DE ZONDAGSSCHOOL.

De Zondagsschool is een der oudste en tevens de grootste organisatie der Kerk. De reden hiervan is, dat alle personen, welke leeftijd zij ook hebben, lid der Zondagsschool kunnen zijn.

Wat wil de Zondagsschool voor U en al haar andere leden doen?

1. Geloof ontwikkelen in God de Vader, Zijn Zoon Jezus Christus en de Heilige Geest. Geloof in het Plan van Zaligheid, zoals dit door Jezus Christus aan de mens gegeven is, en door de profeet Joseph Smith op aarde hersteld.

2. Het ontwikkelen van de geest van liefde, oprechtheid, eerbaarheid, reinheid, welwillendheid; het aankweken van het verlangen „goed te doen aan alle mensen, en te streven naar het liefelijke, goede en prijzenswaardige“.

Het volgende jaar zal de Zondagsschool 100 jaar oud zijn. In die tijd is het aantal afdelingen gestegen van 1 tot 2330, het aantal ambtenaren van 1 tot ruim 30.000, en het aantal leden van 30 tot ruim

400.000, verspreid over de gehele wereld. Het Nederlandse aandeel in deze getallen is als volgt: 20 Zondagsscholen, bijna 1800 ingeschreven leden, ruim 200 ambtenaren. Als we deze getallen vergelijken met de toestand van een jaar geleden, blijkt er in alle linies een toename van 20% bereikt te zijn!

Goed werk, Zondagsschoolleiders! Uw taak is heel belangrijk en misschien soms moeilijk. Maar vergeet niet, dat U in de voetstappen van onze Heer Jezus Christus wandelt. Was Hij niet „de grootste leraar“? Hij besteedde Zijn gehele zending aan het onderwijzen der mensheid. Als gij doet wat gij kunt, en met een biddend hart Uw taak zo getrouw mogelijk vervult, zal God U rijkelijk zegenen en zult U later de vruchten van Uw arbeid smaken.

Met de beste wensen voor Uw succes in dit goede werk,

Uw Broeder,
John Vreeken.

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

*'t Meiteest van het lopend jaar,
of het goed wordt? „reken maar!”*

Het is nu 73 jaar geleden, dat pres. Brigham Young de volgende woorden sprak: Wij wensen dat U zich voor onderlinge ontwikkeling in verenigingen organiseert. Laat de grondtoon van uw werk zijn: het vestigen in de jeugd van een persoonlijke getuigenis der waarheid en grootheid van dit laterdaagse werk.

Elk lid zal ondervinden, dat geluk in deze wereld hoofdzakelijk afhangt van het werk, dat hij verricht, en de manier waarop hij het doet. Deze vereniging heeft als voor-naamste taak, de talenten die wij van God hebben ontvangen, te ontwikkelen. Maar..... voor welk doel? „Opdat wij mogen groeien in het besef van en geloof in de heilige beginselen van het Evangelie”.

Laat ons deze woorden niet vergeten, ja, ze tot ons innig eigendom maken, dan zullen de plannen die het hoofdbestuur koestert en reeds uitgegeven heeft, slagen en kunnen wij allen meezeggen:

*'t Wordt naar 't schijnt een groter feest,
Dan het ooit nog is geweest.*

Op vier data, zullen de vier groepen der O.O.V. uit de gehele zending, mogelijk ook het Noorden, alhoewel voor hen een aparte regeling getroffen is, te zamen komen. Zij zullen een feestmaaltijd hebben, een geestelijk feest en wedstrijden. De winnaars van het Noorden en van de hier volgende groepen zullen hun krachten meten op de Zaterdagavond van de Grote Zendings Conferentie, die tijdens de Pinksterdagen te Rotterdam in gebouw „Odeon” Gouverneestraat, gehouden zal worden.

Zaterdag 24 April te Amsterdam 5 uur Weteringschans 101	Speciale Studiegroepen	Wedstrijd: toneel „Paulus” en „debat”.
Hemelvaartsdag te den Haag 10 uur Loosduinse Kade 11 duinwandeling	Meisjes en M-mannen Junioren 17 t.e.m. 20 jaar .	toneel „'t Hart v. d. roos”. „ „Klokkenwinkel”.
Zaterdag 8 Mei te Amsterdam 5 uur Weteringschans 101	Bijenmeisjes + Padvinders	toneel en P.V. activiteit. „ en B.K. werk.
Vrijdag 14 Mei te Rotterdam 5 uur Bas Jungeriusstr. 121	Arenleessters + M-mannen Senioren	toneel „Mozes”.
Zaterdag 15 Mei te Rotterdam 7 uur Gouverneestraat	Winnaars gebouw „Odeon”	<i>Jnniger warmte dan de Zon. Geeft ons 't slot, in Odeon</i>

*'t Meiteest van het lopend jaar
of het goed wordt? „reken maar!”*

In het afgelopen jaar heeft het Jeugdwerk in de Nederlandse Zending grote vooruitgang gemaakt onder de bekwame leiding van zr. Maria T. Vreeken. Nu bijna het ogenblik aangebroken is, waarop zr. Vreeken haar zending zal beëindigen, en haar werk zal overdragen, willen wij haar gaarne de gelegenheid geven, iets over deze organisatie te vertellen.

Zr. Vreeken schrijft:

Het Jeugdwerk in de zendingsvelden wordt meer en meer een groot hulpmiddel tot het winnen van vrienden en onderzoekers van het Evangelie van Jezus Christus. Vele kinderen brengen vriendjes en vriendinnetjes mee, die geen lid der Kerk zijn. Dikwijls gaan deze na enige tijd ook de Zondagsschool bezoeken. De ouders merken in hun kinderen veranderingen ten goede op, krijgen belangstelling voor hetgeen in deze organisaties geleerd wordt, en er volgen evangeliegesprekken. Verscheidene personen hebben door het Jeugdwerk het Evangelie leren kennen, en zijn nu lid der Kerk. Het Jeugdwerk werd 70 jaar geleden begonnen in een plaatsje in Utah, onder leiding van Aurelia S. Rogers. Op het ogenblik is het Jeugdwerk een organisatie met ruim 1300 afdelingen, ongeveer 115.000 leden en bijna 25.000 leidsters.

Ook het Jeugdwerk in de Nederlandse Zending mag er zijn. Er zijn thans 15 gemeenten, waar een Jeugdwerkafdeling is opgericht, en het is niet onmogelijk, dat

dit aantal zal stijgen. Er zijn 60 leidsters ingeschreven, en 450 kinderen, waarvan de helft niet-leden der Kerk. Verscheidene gemeenten hebben thans een heel succesvolle Jeugd pioniersgroep, waarin jongens van 9 tot 12 jaar voor de padvinderij worden opgeleid.

Onze Jeugdwerkleidsters, die van week tot week met zoveel toewijding hun taak vervullen, verrichten veel goed werk. Het is een grote verantwoording, kinderen te onderwijzen en te leiden in de paden van het Evangelie van Christus. Wij zijn deze getrouwe en gewillige leidsters zeer dankbaar. Als zij hun taak blijven verrichten met de geest van het evangelie en liefde in hun harten, zullen zij rijkelijk gezegend worden en de resultaten van hun werk zullen hun grote vreugde schenken.

Dat de Here U allen moge zegenen in het goede werk, dat U doet, is de wens en bede van

Uw zuster

Maria T. Vreeken.

GODSDIENST EN WETENSCHAP.

(Vervolg van blz. 101).

De meesten hunner, zo geloof ik, zullen niet beweren dat iets niet bestaat omdat zij het niet begrijpen, noch zullen zij de waarde van de geestelijke ondervindingen van anderen ontkennen, omdat zij zelve dergelijke ervaringen

niet opgedaan hebben.

o—o

Het is zeer belangwekkend eens na te gaan, welke wegen open staan voor hem, die godsdienstige waarheid zoekt. De vier Evan-

geliën vertellen het verhaal van de Zoon van God, Die in deze wereld kwam, er een voorbeeldig leven leidde, stierf en uit de dood opgewekt werd. Neemt men dit als juist aan, dan moet men zonder enige twijfel godsdienstig zijn. In tegenstelling met laboratoriumproeven kan geschiedenis niet worden herhaald, en wel omdat wij er niet zeker van zijn wat de gebeurtenissen te beduiden hadden. In dit opzicht verschilt godsdienst van laboratorium-wetenschappen als chemie en geneeskunde, en gelijk hij meer op astronomie of historische geologie, in welke velden wij ons eveneens gedeeltelijk op gevolgtrekkingen moeten verlaten. Doch als het onderzoek diep genoeg is geweest en met voldoende nauwkeurigheid werd verricht, behoeven wij ten slotte in onze eindconclusie niet minder zeker te zijn. De Heer gaf zelf de richtlijnen aan toen Hij zeide:

„Zoo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek.”

Joh. 7 : 17.

En dus zou ik de jonge mensen, die geneigd zijn de godsdienst te verwaarlosen terwille van hun andere studies, willen zeggen, dat zij hun leven zullen verrijken door te geloven en belang te stellen in geestelijke dingen naast de andere doelen, die zij mogen nastreven. Een dergelijk geloof zal nimmer hun aandacht van die andere studiegebieden afleiden, doch integendeel hun gezichtsveld verruimen en hun karakter verdiepen.

Ik waag het hier te zeggen, dat de wetenschap de godsdienst heeft geholpen. De wetenschap-

pelijke geest is er een van onderzoek, een verlangen om de waarheid te weten. Dit is ook de geest van de ware godsdienst, ontdaan van alle bijkomstigheden. De Zaligmaker zeide:

„Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden.”

Matt. 7 : 7.

De wetenschap heeft inderdaad dit grote, door de Meester gestelde beginsel wederom bevestigd en hierdoor de godsdienst nieuwe kracht gegeven.

De wetenschap heeft er eveneens voor gezorgd, dat de kern van waarheid uit het kaf der fantasie werd gezift. Het is belangwekkend in onze herinnering terug te roepen, dat in vroeger eeuwen het geloof der mensen stond of viel met hun overtuiging, dat de aarde vlak was. Toen zij evenwel tot de ontdekking kwamen dat zij rond was, bemerkten zij, dat hun godsdienstige overtuigingen niet de minste schade hadden geleden. In werkelijkheid kwamen de grote fundamentele beginselen van het geloof sterker naar voren, nu zij ontdaan waren van alle verkeerde opvattingen, die men er eeuwen lang rond had gewezen.

Kortgeleden hebben wij het oude determinisme moeten opgeven. Wiskundig determinisme wil zeggen dat wanneer de toestand van het heelal op een zeker oogenblik bekend zou zijn, een behoorlijk onderlegd mathematicus alle komende gebeurtenissen van dat heelal zou kunnen berekenen. Dit liet geen ruimte over voor het grote godsdienstige beginsel van de vrije wil. Maar nu brengt de wiskunde het element der onzekerheid. Dit sluit

de mogelijkheid uit om met zekerheid de toekomst uit te stippelen, en bevestigt de fundamentele christelijke leer, dat de mens als een goddelijk geschenk een vrije wil heeft ontvangen.

—o—

De atoombom onderstreept op dramatische wijze een feit, dat reeds eerder vastgesteld werd door de betrekkelijkheidstheorie en door laboratorium-experimenten. Dit feit heeft aan het licht gebracht, dat materie slechts kan verdwijnen om weer als energie te voorschijn te komen. Deze wijziging in onze opvatting betreffende materie verhoogt het belang van de leerstelling, dat de geest samengesteld is uit een fijne materie.

Zoals de wetenschap bewezen heeft de godsdienst te steunen, zo geeft ook de godsdienst in zijn schoonste uitleving de wetenschap nieuwe kracht. Gaarne zou ik wederom willen aanhalen, wat wij beschouwen als moderne Schriftuur:

„Dat wat van God is, is licht; en hij die het licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht, en dat licht wordt steeds helderder tot den volkomen dag.”

L. & V. afd. 50 : 24.

Als ik in de christelijke godsdienst één groot beginsel gevonden heb, dan is het wel het beginsel van eeuwige vooruitgang; dat er geen grenzen gesteld zijn aan de vooruitgang van de mens, die naar waarheid zoekt. De dood is het einde niet, hij is slechts een etappe op de lange weg van vooruitgang, welke mogelijk gemaakt werd door de Zaligmaker. Dit is de geest van ware wetenschap: een voortdurend en eeuwig zoeken.

Dit is echter niet alles. Aan de

christelijke leer van 's mensen waarde heeft de wetenschap voornamelijk de vrijheid te danken, waardoor zij zich zo kon ontplooien. Het baart de mannen der wetenschap veel zorg, dat de vrijheid op aarde aan banden wordt gelegd, want zodra de vrijheid beknot wordt, zijn ook onbelemmerde navorsingen niet meer mogelijk. Ik ben dankbaar dat ik leef in een tijd, waarin de mens kan doen zoals hem goeddunkt, in een land, dat hem toestaat zijn eigen weg te gaan. Ik beschouw dit als een der grootste zegeningen van onze christelijke beschaving, en ik geloof, dat het ons als volk groot heeft gemaakt.

Voor ik ga eindigen wil ik u nog één ding zeggen. Aan de wetenschappelijke methode, die er zo prachtig toe geleid heeft de geheimen van deze wereld te ontsluiten, moet nog iets toegevoegd worden, willen wij ten volle genieten van de zegeningen, die ons deel geworden zijn door de verworven kennis. Het is de grootse zending van de godsdienst de mensen „de weg, de waarheid en het leven” te prediken, opdat zij de in laboratoria verworven kennis tot hun voordeel en zegen mogen aanwenden en niet tot hun vernietiging. Er is grote behoefte aan meer geestelijke verdieping, aan die geest, welke leidt tot naastenliefde en hand in hand moet gaan met de wetenschappelijke vooruitgang. God geve, dat wij bij het doorvorsen van de geheimen Zijner werken, eveneens Zijn grote godsdienstige waarheden, welke wij zo snel geneigd zijn te veronachtzamen, mogen leren doorgronden, opdat onze arbeid ons ten zegen mag zijn!

Gebeurtenissen in de Zending

Districtsconferentie te Den Haag. ✓

Op 14 Maart j.l. werd de Haagse Districtsconferentie gehouden, voorafgegaan door speciale vergaderingen in Leiden, Voorburg en Den Haag. Ook op deze conferentie heerste een uitstekende geest, en ontvingen de aanwezigen in ruime mate de aanmoediging en inspiratie, die zij verwachtten. Tijdens de avondvergadering van deze conferentie werden 249 aanwezigen geteld.

Er werden op Zondag 14 Maart 3 bijeenkomsten gehouden: twee openbare diensten en een priesterschapvergadering. Des morgens werd achtereenvolgens gesproken door Oud. P. 't Hart, Zr. C. Sipkema, Oud. B. van Oostendorp, Oud. D. L. Timmerman, Oud. L. Mondfrans en Oud. J. Vreeken. De sprekers in de avonddienst waren: Oud. N. Vanderlinden, Oud. R. D. Gardner, Oud. Th. Sipkema, Zr. C. H. Roth, Oud. M. G. Shupe, Oud. W. D. Hart, Oud. R. H. de Boer en president Cornelius Zappey.

„De Zingende Moeders” van het district en het Haagse Zangkoor verleenden medewerking; ook werden enige zang- en vioolsoli ten gehore gebracht.

Districtsconferentie te Amsterdam. ✓

Op 27 en 28 Maart j.l. was het de beurt van het Amsterdamse district voor het houden van een conferentie. Op 27 Maart werd op Zaterdagavond een muziekprogramma ten gehore gebracht, dat in het teken van de Goede Vrijdag en het Paasfeest stond. Aan de voorbereiding was veel zorg besteed, en de muziek en zang, door het Amsterdamse Zangkoor ten gehore gebracht, stond op hoog peil.

Op Zondag 28 Maart werden vier bijeenkomsten gehouden: twee openbare diensten, een zendelingenvergadering en een priesterschapbijeenkomst. De zaal aan de Weteringschans was geheel gevuld, en tijdens de avonddienst werden 356 aanwezigen geteld.

De sprekers tijdens de ochtenddienst waren: Oud. H. Dinkelman, Zr. S. B. O. Modderman, Oud. A. Sieverts, Oud. G. Mes en Oud. Th. Sipkema. In de avonddienst werd het woord gevoerd door Zr.

G. Stam, Oud. P. Vlam, Oud. S. Stam en president Cornelius Zappey. „De Zingende Moeders” en het Amsterdamse Zangkoor hadden een aanzienlijk aandeel in het welslagen van deze conferentie.

Doopdiensten.

Op 21 Maart j.l. werden te Schiedam de volgende personen gedoopt: Johannes Frederik Wöhler, Jacoba Jozina Wöhler-Botbijl, Hilko de Groot en Hendrika de Groot-Kers door Oud. J. Bruin; Zwaantje de Groot, Cornelia de Ronde-Grasman en Henriëtte Johanna C. v. d. Pas door Oud. J. H. Steenblik.

Op 26 Maart j.l. werden te Rotterdam de volgende personen gedoopt: Nicolaas de Jonge, Elisabeth Helena W. de Jonge de Wit, Elisabeth Helena de Jonge, Nicolaas de Jonge Jr., Steven Jan Pieter van Blankenstein, Arie van Vliet, Aletta Johanna van Vliet-Grondel en Arie van den Noord Jr. door Oud. Wm. Woltjer; Christina Eijgelaar, Domus du Mé, Frederik Speters en Jacob Louis Leonard Pieter den Exter door Oud. Paul D. Levie; Maria Jacoba van Boven, Aalbrecht van Boven, Frans van Boven en Embrecht Romeijn door Oud. J. de Haan; Hendrika Visser, Jacoba Kooijman, Maria Kooijman en Thea van Bruggen door Oud. C. W. Bolter.

Ingezegend.

Op 4 Januari j.l. werd te Delft ingezegend: Johanna Verra Grandjean, dochter van Johannes Grandjean en Margaretha J. Slootweg.

Op 7 Maart j.l. werden te Amsterdam ingezegend: Pieter Theodoor Dijkman, Paul Filip Dijkman en Robert Jan Obbe Dijkman, zoons van Jan Dijkman en Dirkje van der Plas.

Op dezelfde datum werd te Utrecht ingezegend: Erris Dissel, zoon van Melis Dissel en Bargonda van der Veur.

Op 21 Maart j.l. werd te Amsterdam ingezegend: Pleuntje Straatman, dochter van D. B. Straatman en Neeltje Sandman.

Op 4 April j.l. werd te Rotterdam ingezegend: Sylvia Dorothy Rook, dochter van Albert Rook en Angelina Barten.

Geordend.

Op 22 Februari j.l. werd Pieter Willem van Eck te Gouda tot Diaken geordend.

Op 7 Maart j.l. werd Melis Dissel te Utrecht tot Priester geordend; Albertus van Dijk, Dirk Schuurman Jr. en Janus Dijkhuizen werden tot Leraar geordend.

Op 14 Maart j.l. werd Cornelis v. d. Pas te Schiedam tot Diaken geordend.

Overleden.

Op 5 Maart j.l. overleed te Utrecht zr. Geertruida Schrijver op de leeftijd van 25 jaar. Hoewel zij nog slechts ruim een jaar lid der Kerk was, laat zr. Schrijver in de Utrechtse gemeente een lege plaats achter, en haar heengaan heeft de leden zeer getroffen. Op 7 Maart werd een rouwdienst gehouden, waarbij zr. Schrijver hulde werd gebracht voor haar activiteit in het Jeugdwerk en het Bijenkorfwerk. Wij wensen de familieleden van harte sterkte in dit verlies.

Aankomst en verplaatsing van zendingen.

Op 24 Maart j.l. kwamen vier zendingen in Nederland aan. Hier volgen hun namen en de plaatsen, waar zij hun arbeid hebben aangevangen: Verda Victoria Stucki op het Zendingkantoor, Donald Bell te Arnhem, N. Blaine Belnap te Amsterdam en LeRoy E. Spackman te Gouda.

Op 24 Maart j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: Kenneth B. Done van Amersfoort naar Groningen; Nicolaas Stolk van Groningen naar Leeuwarden (als gemeentepresident); Oud. en zr. G. J. Scheuller van Dordrecht naar Harlingen (als gemeentepresident); Albert L. Fisher van Amsterdam naar Arnhem; Golden Woodruff van Den Haag naar Hengelo; Stuart S. Zaugg van Hengelo naar Utrecht; zr. S. B. O. Modderman van Amsterdam naar Utrecht; Bartel van Oostendorp van Den Haag naar Amersfoort (als gemeentepresident); C. John van Beekum van Leeuwarden naar Amsterdam; zr. Rebekka Jansen van Utrecht naar Amsterdam; Jesse F. Heath van Utrecht naar Den Haag; Richard W. Stokes van Amsterdam naar Gouda; Oud. en zr. H. de Boer van Harlingen naar Dordrecht.

Zending beëindigd.

Op 26 Maart j.l. werd Benjamin Barton eervol ontslagen van zijn zending in Nederland. Op die datum aanvaardde hij de terugreis naar zijn vaderland en zijn familie.

Oud. Barton kwam op 25 Mei 1946 in Nederland aan, en heeft sindsdien gearbeitet in Groningen, Arnhem en Rotterdam. Oud. Barton heeft op zijn hoge leeftijd met grote ijver het evangelie verkondigd, en zich geheel in dienst van het zendingswerk gesteld. Velen hebben door hem de boodschap van het herstelde evangelie vernomen. Onze beste wensen vergezellen Oud. Barton op zijn reis naar huis.

Oud. Barton schrijft het volgende afscheidswoord:

„Als ik op de zee zal dobberen, zal ik terugdenken aan Holland, met dank in mijn hart voor alles, wat de leden voor mij gedaan hebben. De vriendelijkheid, die in onder de Heiligen genoten heb, zal ik nooit vergeten. Nimmer heb ik meer blijdschap gevoeld, dan wanneer ik met mensen kon spreken over de liefde, die God ons schenkt.

Ik raad U allen aan getrouw te blijven tot het einde. Eenmaal zal de tijd komen, dat wij elkander in Zion zullen ontmoeten, het land, dat mij zo dierbaar is, en waar wij God volgens de ingeving van ons geweten kunnen dienen.”

Benjamin Barton.

Wijzigingen in besturen.

Op 26 Maart j.l. werd Oud. M. A. Overdiek eervol ontslagen als lid van het Hoofdbestuur der Genealogische Vereniging in Nederland, wegens zijn vertrek naar Zion.

Op 13 April werd aan zr. J. M. Visser-Lodder eervol ontslag verleend als lid van het Z.H.V.-Hoofdbestuur in Nederland, en aan Oud. E. W. Reys als lid van het J.M.O.O.V.-Hoofdbestuur in Nederland, eveneens wegens vertrek naar Zion.

Deze ontslagen geschieden zeer eervol en met dank en waardering voor de aan het werk des Heren bewezen diensten.

Gouden huwelijksfeest.

Op 29 April a.s. hopen broeder en zuster A. de Widt-de Jong, Reeweg O-187, Dordrecht, hun 50-jarig huwelijksfeest te vieren. Onze hartelijke gelukwensen bij deze bijzondere herdenking!

Vertrokken.

Op 26 Maart j.l. vertrokken de volgende personen naar Amerika: Martinus A. Overdiek, Antonia Overdiek-v. d. Boogert, Marinus A. Overdiek, Antonia J. Overdiek, Edward J. Overdiek; Jan Schut; Anna Schut-Stellinga, Louise C. Schut, Jan A. Schut, Diana R. Schut; Jan Primé, Antje Primé-de Groot; Lourens Rhijsburger, Maria Rhijsburger-Schild, Yvonne Rhijsburger; Bernardus van Daalen, Johanna van Daalen-Regeer, Bernardus van Daalen Jr.; Lieuwe Bos, Hendrikje Bos-de Jons; Geertruida Veldhuizen.

Oud. en zr. M. A. Overdiek waren getrouwe en actieve leden van de Amsterdamse gemeente. In Oud. Overdiek verliest de genealogische vereniging een bewaam werker, tevens leider van de genealogische klas in Amsterdam. Sinds

het vorige jaar was Oud. Overdiek lid van het Hoofdbestuur dezer vereniging in Nederland.

Met het vertrek van de familie Schut lijdt de Apeldoornse gemeente een ernstig verlies. Oud. Schut is in deze gemeente jarenlang in verschillende ambten werkzaam geweest. Hij behartigde de belangen van het Voorzorgswerk, en is voorts O.O.V.-president geweest. Zr. Schut was tot haar vertrek raadgeefster in het Apeldoornse Z.H.V.-bestuur. Op 19 Maart werd aan de familie Schut een geslaagde afscheidsavond aangeboden, gecombineerd met een Z.H.V.-bazar.

Br. en zr. Primé waren sedert vele jaren leden der Kerk, die echter door hun schippersleven zeer weinig in de gelegenheid waren, de vergaderingen te bezoeken.

De Leidse gemeente moest op 26 Maart j.l. afscheid nemen van twee families, wier activiteit slechts node gemist zal worden. Oud. Rhijsburger bekleedde in die gemeente het ambt van Zondagschoolpresident, gemeentesecretaris en zangleider, en heeft vele malen programma-avonden en conferenties opgeluisterd met zangsolli. Zr. Rhijsburger was presidente van het Jeugdwerk, waarin zij zich zeer verdienstelijk maakte.

Oud. van Daalen was in Leiden president der J.M.O.O.V., en zr. van Daalen J.V.O.O.V.-presidente en organiste. Op 15 Maart bood de Leidse gemeente aan deze twee families een afscheidsavond aan, waar duidelijk tot uiting kwam, hoe bemind zij zich gemaakt hebben.

Br. en zr. H. Bos waren woonachtig te Groningen. Vele jaren zijn zij zeer getrouwe leden van deze gemeente geweest, en zij laten veel vrienden achter. Zr. Bos was een zendelinge in de ware zin des woords; zij was het nimmer moe, het evangelie te prediken. Met hun vertrek naar Zion gaat een lang gekoesterde hartewens in vervulling.

Zr. G. Veldhuizen was tot haar vertrek lid van de gemeente Zwolle.

Op 13 April j.l. vertrokken de volgende personen naar Amerika: Oud. Engelbertus C. Visser, Johanna M. Visser-Lodder, Florina Maria Visser en Johannes Visser; Evert Willem Reys en Wilhelmina Reys-Versfeld.

De familie Visser behoorde tot de meest actieve leden van de Rotterdamse gemeente. Zr. Visser heeft in vele organisaties gearbeid, en is o.a. jarenlang presidente van het Jeugdwerk in de Rotter-

damse gemeente geweest. Zij heeft eveneens gearbeid in het Jeugdwerk-Hoofdbestuur, en had tot haar vertrek zitting in het Hoofdbestuur der Z.H.V. In al deze ambten heeft zij in ruime mate blijk gegeven van haar talenten en haar toewijding tot het werk des Heren. Oud. Visser was tot zijn vertrek raadgever in de Rotterdamse O.O.V. Rini Visser heeft haar krachten gegeven in Zondagsschool en O.O.V., en is ruim een jaar werkzaam geweest op het Zendingkantoor. Op 11 April nam de Rotterdamse gemeente tijdens de Zondagavonddienst afscheid van de familie Visser; er werden vele hartelijke woorden gesproken.

Oud. en zr. Reys hebben zich in de Rotterdamse gemeente en in de Nederlandse Zending zeer verdienstelijk gemaakt. Hun hart ging uit naar de O.O.V. en meer in het bijzonder naar de padvinderij, waarin zij heel wat baanbrekend werk hebben verricht. Zr. Reys was een toegewijde welpenleidster, en Oud. Reys was de stuwende kracht bij de oprichting van padvindergroepen in verscheidene gemeenten. Tot zijn vertrek had Oud. Reys zitting in het J.M.O.O.V.-Hoofdbestuur in Nederland. Ook van deze familie nam de Rotterdamse gemeente op 11 April hartelijk afscheid.

Speciale gebeurtenissen.

Op 21 Maart j.l. was het Zondagavondprogramma in handen van de Z.H.V., ter herdenking van het 106-jarig bestaan dezer vereniging. Er werd een goed verzorgd programma aangeboden. Op 4 April j.l. had de O.O.V. in de Zondagavonddienst de leiding. Bij de uitvoering van dit programma was vanzelfsprekend een grote plaats ingeruimd voor de jonge leden, die zich op uitstekende wijze van hun taak kweten.

In Dordrecht en Utrecht werd resp. op 16 en 23 Maart nogmaals de oprichting van de Z.H.V. herdacht; ditmaal in de vorm van een gevarieerde avond, die in beide plaatsen een vlot verloop had.

Op 20 Maart j.l. speelde de voetbalclub van de Dordrechtse O.O.V. een wedstrijd tegen de Rotterdamse O.O.V. De Dordtenaren mochten het genoeg smaken, na spannende strijd met 3—2 de overwinning te behalen. Zij zijn meer dan gewillig, ook met andere O.O.V.'s de strijd aan te binden.

Op Goede Vrijdag werd in Rotterdam een doopdienst gehouden, waarbij 24 personen tot de Kerk toetraden. Te Amster-

dam en Den Haag werd op die datum een speciale dienst gehouden ter herdenking van het lijden en sterven van Christus. Deze diensten waren zeer indrukwekkend en er heerste een bijzonder goede geest. Het zou ons niet verwonderen, als nu reeds het besluit genomen is, deze diensten ook in de komende jaren te houden.

Er werden deze maand in een aantal gemeenten Goud- en Groenfeesten gehouden. Het waren avonden vol vrolijkheid, waar volgens de ontvangen berichten de stemming niets te wensen overliet. Op de meeste Goud- en Groenfeesten verschenen de aanwezigen gecostumeerd, en werden prijzen uitgelooft voor de beste vondsten. Ook op de 2e Paasdag waren verscheidene O.O.V.'s actief, en werd de vrije natuur opgezocht. De Rotterdamse O.O.V. vermaakte zich in „Plaswijck”, de Haagse O.O.V. in „Meiendal”.

Met ingang van April is in Antwerpen een nieuwe vergaderzaal in gebruik genomen. Deze vergaderzaal is niet alleen des Zondags, maar ook op de andere dagen der week beschikbaar, hetgeen een aanmerkelijke verbetering is, daar nu een aanvang kan worden gemaakt met het werk der onderorganisaties. Op Zondag 4 April j.l. werd de nieuwe vergaderzaal in gebruik genomen, ter ere waarvan een speciale vergadering werd gehouden, bijgewoond door president en zuster Zappey en alle districtsprezidenten der Nederlandse Zending. Op deze vergadering waren niet minder dan 76 onderzoekers aanwezig. Op die dag werd ook voor het eerst een Zondagsschoolbijeenkomst in Antwerpen gehouden. Het adres van de nieuwe vergaderzaal luidt: Frankrijk-lei 8.

Te Apeldoorn is een nieuwe vergaderzaal in gebruik genomen, die beter aan de eisen voldoet. Het adres is: Regentesselaan 15, Apeldoorn. De Zondagsschool en Avondmaalsdienst vangen resp. aan om 10.30 uur v.m. en 5 uur n.m.

Wat komt:

2 Mei: Utrechtse Districtsconferentie in gebouw Trianon, Oudegracht 252, Utrecht.

6 Mei: Hemelvaartsdag.

9 Mei: Moederdag.

16 en 17 Mei: Pinksteren.

Zendingconferentie te Rotterdam, in gebouw Odeon, Gouverneestraat 50-72.